Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de August 1899. 48de Aargang.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 6te April 1899.

Vi have haft mange nyttige Instruktioner i Dag, og Guds Aand har givet sig tilkende iblandt os. Jeg har selv haft mange Betragtninger, hvilke, haaber jeg, vil være mig til Gavn, og jeg ønsker at jeg maatte blive i Stand til at omtale nogle af dem i Eftermiddag. Medens jeg har siddet og tænkt over det, som har fundet Sted, og set paa denne store Forsamling, kommer den Tanke mig for, at det nu er netop ni og tresindstyve Aar siden denne Kirke blev organiseret — siden Herren paabegyndte dette store Værk, hvori vi have Del, og der er mange interessante Ting forbundne med den Begivenhed.

Jeg kunde ikke undgaa at overveje noget af det, som blev Resultatet af Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med seks Medlemmer for ni og tresindstyve Aar siden. Hvad har ikke dette gjort for Verden! Hvilke Forandringer er der ikke sket, formedelst denne Kirkes Oprettelse! Hvor meget bedre er ikke Verden paa Grund af denne Organisation! Hvor meget bedre ere ikke vi, som ere Medlemmer af denne Kirke, end vi vilde have været, om den ikke var bleven organiseret i vor Tid! For ni og tresindstyve Aar siden kendte man kun lidet eller intet til Gud. Samkvem mellem Himlen og Jorden havde aldeles ophørt. Enhver populær Prædikant, enhver Videnskabsmand, og enhver, som udgav sig for at være lærd, erklærede paa den Tid, at Gud havde ophørt med at tale til Menneskene; at al Samkvem mellem Himlen og Jorden var aldeles afskaaren; at Gud havde talet for atten Hundred Aar siden og aabenbaret sin Villie, men siden den Tid ikke tilkendegivet sig. Ingen havde hørt hans Røst; ingen havde set ham; ingen havde haft nogen som helst Meddelelse fra ham; men alle og enhver var overladt til sin egen Raadighed, og kun at have til Vejledning det, som var skrevet saa længe før. Guds egen Personlighed var ukendt. Ubegribelige Ideer her-

skede angaaende Gud og hans Karakter. Det, som var skrevet om ham i den hellige Skrift, ansaas som aandeligt, og maatte ikke forstaas bogstaveligt. Han forklaredes ikke at være en legemlig Personlighed; men at han ikke kunde gaa, ikke tale eller høre, efterdi han ikke havde nogen af de dertil nødvendige Organer; men at han kun var en Aand, som var udspredt gennem hele Rummet. De forunderligste Ideer herskede angaaende hans Væsen. Evangeliets Sendelse adspredte denne Vankundighed, og sand Kundskab om Gud blev given Menneskene. Det genbragte til Jorden Evangeliets Kræfter og Gaver, og bortdrev Tvivl angaaende Frelsens Plan. Det aabenbarede og tydeliggjorde Ordinanserne, og viste Menneskene, hvorledes de formedelst Lydighed til dem kunne blive frelste. Det har haft til Følge, at bringe Evangeliet, Guds Ord og Frelse til de fattigste og ringeste paa Jorden.

Vi hørte i Morges noget sagt om Klasseforskelligheder. Intet kunde have gjort mere til at jævne disse Klasseforskelligheder, og, det kunde siges, til at udrydde dem, end dette Evangeliums Aabenbarelse og denne Kirkes Oprettelse. De mange Tusinder, som have hørt Evangeliet forkyndt i forskellige Lande, i Undertrykkelse, i Armod, Mangel og Nød; hvor der ingen Forhaabning var for dem og deres Børn, anden end at arbejde og være andres Trælle, leve i Fattigdom og Mangel; de Tusinder, der under saadanne Omstændigheder have hørt det frelsende Budskab forkyndt, have nydt stor Glæde i deres Hjerter; det har været en Befrielse til dem, eller Aarsag til Befrielse, fra disse sørgelige og prøvende Omstændigheder; thi det bragte dem Kundskab om, at de vare Guds Børn, ligesaa kære og ligesaa agtede af Gud, som dem, der havde saa store Fortrin over dem i de verdslige Ting. Arbejdere i Europa — dem, som arbejde i Englands og Skotlands Miner, og Arbejderne i Tyskland og Skandinavien — der vare i saa trange Kaar, at de næsten havde tabt alt Haab om noget bedre, have hørt Evangeliet forkyndt. Det var for dem, som en Frelse og et Middel til Befrielse. Jeg har hørt en Mand fortælle, som nu er en Biskop, at i Skandinavien, hvor han boede, havde han misundt en Hest dens Stilling i Verden, og ønsket, at han selv var født som Hest. Hvorfor kunde han ønske dette? Fordi der blev gjort Omsorg for Hesten; den blev vel forsynet med Foder og havde et godt Hus og Forplejning; den var af Værd; naar den døde, var det et Tab til dens Ejer. Men selv om denne Arbejdsmand skulde dø, hvad Tab vilde det være til nogen? Ikke til hans Herre. Muligvis til hans Hustru og Børn, men ikke til hans Herre eller Mester. Han kunde arbejde, sulte, gaa halv nøgen, gaa uden Husly, og uden at blive gjort Omsorg for. Men Hesten, som var af Værdi, blev der sørget for; den skulde have en varm Stald og Tæppe paa for ikke at lide af Kulde; den skulde fodres godt, og om den blev syg, maatte den straks have Hjælp, for at den ikke skulde dø. Denne Mands Beret-

ning om hans Følelser kunde synes at være overdreven; men hans Tilstand var kun lig Tusinder andres, da Evangeliet først fandt dem. Hvad har det gjort for dem? Det har løftet dem op. Det har givet dem Kundskab om, at de ere Guds Børn — lige saa nær Gud, som noget Menneske paa Jorden, uden Hensyn til hvor rig, eller hvor lærd han er, eller hvor megen Formue andre monne eje; de ere paa samme Fod overfor Herren, som alle andre. Dette har Mormonismen gjort for Verden; den har gjort hver Mand, som er værdig dertil, til en Guds Præst. Dette har den været Aarsag til. I have i Dag hørt tale om Profeter, om Orakler, om Ledere, og Mænd udrustede med Autoritet; men der er intet bleven sagt om disse, der ikke ogsaa er gældende for enhver Mand i denne Kirke. Enhver, som har annammet dette Evangelium, er løftet op til denne Ære og denne Magt. Derfor har denne Kirke været en stor Velsignelse til de fattige i alle Lande. Dem, som have hørt dette Evangelium, ere blevne befriede fra deres Trældom og Undertrykkelse, og de ere bragte til et Frihedens Land, hvor de kunne nyde af de Velsignelser, Friheden giver, og alle de Goder Herren har forjættet dem, som skulle bebo dette Land. Disse ere nogle af de Velsignelser, vi have opnaaet i de sidste ni og tresindstyve Aar.

Naar jeg tænker paa alt dette, som er Følgerne af denne store Begivenhed, skøndt de kun saa lidt bemærkes af Verden, formaar jeg næppe at fatte hele dets Omfang, saa mangfoldige ere disse Velsignelser. De strække sig i saa mange Retninger, ikke alene til os, som have annammet dette Evangelium, men til den ganske Verden; den føler dets Virkning. Betragt blot Verdens Tilstand, da Evangeliet blev gengivet! Hvad vidste man om Himlen? Hvad vidste man om Helvede? Der var to Steder, eet af Fryd og Glæde, det andet af Sorg og Kval. Hvilken Rædsel Folk maatte have angaaende dette Sted af Kval og Pine, idet de maatte tro, at den var evig! Hvor maatte ikke en Moders Hjerte bæve og fyldes af Sorg, naar hendes ulydige Søn bortgik ved Døden, og det blev hende fortalt af saadanne, som udgav sig for at være bemyndigede, og paa hvem hun havde lært at se hen med Ærefrygt, at hendes Søn var evig fordømt — sendt til et Pinested for evige Tider! Tænk, hvilken Lidelse for den menneskelige Sjæl at maatte imødese saadanne forfærdelige Følger! Er det noget at undres over, at Mennesker kunne ønske, at de aldrig vare blevne til. De vidste ikke, hvad de skulde gøre. At skille sig ved Livet vilde ikke bringe nogen Lindring. De kunde ikke befries fra de skrækkelige Følger at have faaet Liv, thi deres Sjæle vare udødelige. Ihvor de end vilde gaa hen, kunde de ikke have Haab om at undgaa Guds retfærdige Dom, og Tusinder, ja jeg kunde sige Millioner, vare i en saadan Tilstand af Fortvivlelse og Ulyksalighed. Men, hvad gjorde Evangeliet? Det bragte Lys fra Gud, vore Sjæles Ophav. I Stedet for at tænke os Livet som en ulykkelig Tilstand at være kommen i,

indskød det i Folks Hjerter en Glædesfølelse over at være blevne fødte til Verden; thi da de saa Guds Retfærdighed, i at enhver vilde blive dømt efter sine Gerninger her i Livet, forsvandt al Frygt ved Tanken om, at de saaledes vilde behandles af en retfærdig og naadig Gud, og ikke af en Tyran, saaledes som Gud blev beskreven af Verdens Mennesker.

Ikke alene dette, men tænk paa de glædelige Tidender om Frelse, som ere komne til os gennem de Aabenbaringer, Herren har benaadet denne Kirke med angaaende de døde og deres tilkommende Tilstand. Før var den Ide almindelig antaget, at de utallige Millioner af Hedninge, som vare hensovne i Uvidenhed om Evangeliet, vare hensendte til dette Sted af evig Pine; at de vare sendte til Helvede uden Haab om Befrielse gennem alle tilkommende Evigheder. Deres Følelse, som turde vove at betragte disse Forhold, naar de bleve fremstillede for dem, var kun at foragte, som et grumme Uhyre, en Gud, der vilde behandle sine Skabninger paa den Maade. Hvad kunde man forestille sig mere skrækkeligt, end at sende uskyldige Sjæle til Helvede for ikke at være det, som de aldrig havde kendt til? Det er ingen Under, at Folk gruedes ved Tanken derom; intet Under at Folk foragtede den Almægtige paa Grund af disse falske Anskuelser. Evangeliet har bragt os Aabenbarelser om disse Ting, vi se Herren i sin hele Herlighed og Skønhed. Vi se ham iført alle de Dyder, der fremkalde i os den højeste Æresfrygt og Tilbedelse. Vi kunne tilbede ham i Aand og Sandhed.

Hvad har denne Organisation gjort for os med Hensyn til det tilkommende? Himlen er ikke længer et Sted, som er ubegribeligt eller utydeligt for os eller for dem af Menneskene, til hvem Aabenbarelse er kommen. Himlen er noget værd at ønske sig; ikke det, at sidde og fordrive Tiden med at spille paa Guldharper, men Himlen er et Sted, hvor der er Virksomhed og Fremadskriden; det som bringer Mennesket hans højeste Lyksalighed paa Jorden; det som fremkalder og udvikler hans højeste og ædleste Egenskaber, vente vi os i Himlen. Dette er ingen ny Aabenbaring, men den er besløret og misforstaaet af Verden. „Du har været tro over det lidet, jeg vil sætte dig over meget," siger Skriften. Hvad betyder dette? At den, som har gjort sin Pligt i sin Sfære her paa Jorden, vil have en mere udstrakt Sfære, hvori han kan virke i det tilkommende Liv; han vil have mere Magt, mere Lejlighed til at udvikle sig; vi skulle have alle guddommelige Magter og Egenskaber, som vi have opnaaet formedelst vor Herkomst — det vil sige, fra Gud vor evige Fader. Vi ville have Lejlighed til at udvikle os til vor fuldkomne Tilfredsstillelse; til at avancere fra en Grad af Magt til en anden, og at bruge den, ligesom vor himmelske Fader bruger sin gennem Evigheder. Er der nu ikke noget henrykkende ved denne Tanke, og ved Betragtningen af en saadan Fremtid? Om jeg har Børn eller Hustru, skal jeg have dem i

Evigheden. Jeg skal præsidere over den Familie, ihvor lille den monne være, eller hvor stor den vil blive. De ville være mine, thi dette har Gud lovet. Hvad kan være mere saliggørende i Betragtning om det tilkommende end denne Tanke, at dem, med hvem vi omgaas her; med hvem vort Liv og Lyksalighed er sammenknyttet; paa hvem vor højeste Lyksalighed beror, paa Grund af den Kærlighed vi nære for dem, og som de have for os; at denne Forening skal vedvare gennem Evigheden; og at denne Kærlighed og denne Enighed skal tiltage og forøges tilligemed en Forøgelse af denne Magt, eftersom Magt til Formerelse er lovet — den højeste Magt Mennesket besidder her paa Jorden. Dette er lovet dem, som forblive trofaste. Jeg ved godt, at Verden kalder dette Materialisme, og siger, at vi have forkerte Anskuelser om dette; at vi ikke aandeliggøre disse Ting nok. Jeg er villig til at beskyldes for dette. Jeg ønsker at være materiel i denne Henseende. Jeg ønsker at nyde det, som vi nyde her, renset, ophøjet og forøget udenfor mit Begreb eller eders Begreb i vor nuværende Tilstand, og denne Magt og Herlighed ville vi opnaa. Herren har forjættet os dette. Derfor kan det siges om os, som det blev sagt om vor Herre og Frelser, „der skal ikke være Ende paa hans Riges Udbredelse." Hvorfor? Paa Grund af det Princip, jeg før omtalte — Formerelseskraften. Formedelst og ved dette Princip befolkes Verdener. De utallige Kloder, der saa prægtig smykke Himlen oventil, ere befolkede formedelst dette Princip, Formerelseskraften. Gud besidder den, og vi som hans Børn ere Arvinger dertil. Han lover at give os den, om vi gøre, hvad Ret er. Vort Himmerige er derfor i denne Henseende materielt; det er ikke altsammen aandeligt. Men det er tillige aandeligt. Vi have aandelig Glæde, saadan som er bleven omtalt i Dag, thi det er den højeste Glæde og Lyksalighed, den menneskelige Sjæl kan opnaa, at tilbede Gud, gøre hans Villie, holde hans Bud og tjene ham. Denne er den højeste Lyksalighed Menneskene kunne opnaa og vi ville erholde den i Evigheden, og det vil være den største Aarsag til vor Glæde og Lyksalighed i den tilkommende Verden.

Disse ere nogle af de Velsignelser, som vi have erholdt formedelst Evangeliets Aabenbarelse og Kirkens Organisation for ni og tresindstyve Aar siden. Tænk blot, hvilken Lyksalighed det har bragt os hver især. Hver Mand og hver Kvinde i denne Forsamling kunde fortælle dette hver for sig. Hver kunde skue tilbage paa de Velsignelser, de have nydt formedelst Evangeliet. Betragt Værkets Storhed, dets Indflydelse paa hele Verden, hvor som helst Evangeliet er bleven forkyndt, og det er bleven bragt til mange Lande. Det har bragt Forløsning til mange undertrykte; det har bragt de civiliserede Nationers Folk Glæde i deres Hjerter. Det har endog udstrakt sig til de barbariske Folkeslag og glædet deres Hjerter. Det har inspireret Indianerstammernes Hjerter til nyt Haab, thi de ere komne til Kundskab om Guds Forjættelser til deres

Fædre, og de skue frem i Tiden til Løfternes Fuldbyrdelse. De skue med Forhaabning fremad til deres Forløsning. Det er ogsaa bleven forkyndt for nogle af det jødiske Folk, skjøndt Tiden endnu ikke er kommen for dem at annamme det. Dog vil den komme saasom Forjættelsen lyder, fyldt med Haab for disse adspredte Levninger af Israels Hus, disse foragtede Folk, som nu ere forfulgte i alle de civiliserede Lande. Thi det er blevet dem lovet, at Forjættelserne angaaende dem og deres Genindsamling til deres Fædres Land skal opfyldes. Det har bragt Haab til de forskudte Stammer, som bebo Stillehavs-Øerne, og hvem Udryddelse er i Vente, medmindre Evangeliet frelser dem; og det har givet disse Folk Haab og Forventning. Kort sagt, det har glædet Folk i alle Lande, hvor de have hørt det frelsende Budskab forkyndt. Det har gjort mere til at adsprede Mørket og frelse Menneskene, end nogen anden Magt, der nogensinde har eksisteret paa Jorden siden Frelserens og Apostlenes Dage. Vi kunne med Glæde anvende Midler til at sende vore Missionærer ud med saadanne glade Budskab, som de skulle bringe; thi det bringer os Lyksalighed at have Lejlighed til at deltage deri. Jeg vilde gærne sende alle mine Sønner ud i Verden for at forkynde det glade Budskab, dersom Omstændighederne tillod dette; at fortælle Folk ude i Verden, hvad Gud har gjort her paa Jorden i disse mange Aar, begyndende sit Værk i en lille By, i en Afkrog, og efterhaanden udbredet det. „Lys brød frem af Mørket", som der blev sagt, det skulde. Det har brudt frem, og spredes Dag for Dag. Der er skrevet: „Et Lys skal bryde frem blandt dem, som sidde i Mørke." Det har brudt frem og stadigt spreder sig ud og oplyser en større Kreds; det spreder sig til mange Lande, og vil vedblive at sprede sig indtil det oplyser den hele Jord. Dette Evangeli Lys, denne Kraft til Saliggørelse, dette store Værk og denne Kundskab derom vil udbrede sig fra Land til Land, fra Nation til Nation, fra Slægt til Slægt, indtil det vil indtage alle Jordens Beboere; og de skulle se og forstaa det; og Guds Forjættelser og Profetier ville alle blive fuldbyrdede, med Hensyn til dette Værk, som han har oprettet.

At Gud maa velsigne os; at vi maatte forblive trofaste; at vi maatte have Visdom til at handle saaledes, som vi burde, og at vi maatte afstaa fra det forkrænkelige er min Bøn i vor Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Emigranterne. Af et Brev fra Ældste C. W. Peterson efter sin Hjemkomst se vi, at Emigranterne, som forlod København den 26de Juni, ankom til Salt Lake City den 18de Juli i god Velbefindende efter en meget begunstiget Rejse over Sø og Land, og de vare alle Vegne blevne behandlede paa en venlig og upaaklagelig Maade.

Templer.

(Oversat fra Dr. Talmage's Articles of Faith.)

Gud har i sin Visdom opfordret sit Folk til at bygge Templer og andre Bygninger, hvori hans hellige Ordinanser kunde udføres efter hans Velbehag. Paa alle Tider, naar han har haft sit Præstedømme organiseret paa Jorden, har han fordret, at Steder skulde beredes, hvor hans Kirkes Skikke og Handlinger paa rette Maade kunde vedligeholdes. Det er i sin Orden, at saadanne Bygninger skulde være Produktet af Folkets bedste Evne, da de ere beredte som et Offer til Herren. I enhver Tidsalder har Guds Folk været et tempelbyggende Folk. Kort efter Israels Udfrielse fra ægyptisk Trældom opfordrede Herren dem til at bygge en Helligdom til hans Navn, og foreskrev dem nøjagtigt sin egen Plan til dets Indretning. Skøndt dette kun var et Telt, var det dog prægtigt indrettet og udstyret, og det bedste Folket ejede blev anvendt i dets Fuldførelse. Herren fandt Velbehag i dette Offer af hans omvandrende Folk, og som Kendetegn derpaa fyldte det med sin Herlighed, og aabenbarede sig deri. Da Folket havde bosat sig i det forjættede Land, blev Tabernaklet oprejst paa en fast Plads, hvor det dog som før blev æret paa Grund af dets Bestemmelser og Brug til hellige Handlinger, indtil Salomons Tempel blev fuldført og indviet Herren til en Helligdom.

Dette Tempel, en af de prægtigste Bygninger, der nogensinde er bleven opført af Mennesker til Guds Tjeneste, blev indviet under stor Højtidelighed; men dets Herlighed varede ikke ret længe; thi inden fyrretyve Aar efter dets Indvielse havde dets Forfald begyndt, og tilsidst blev det et Bytte for Flammerne. Efter at Jøderne vendte tilbage ud af Fangenskab blev det tildels genopbygget, og formedelst Cyrus' og Darius' venlige Indflydelse blev Zerubbabels Tempel fuldført og indviet. At Herren antog disse Folkets Bestræbelser paa at opretholde en Helligdom til hans Navn, ses tydeligt af den Aand, der ledsagede dets Embedsmænd, blandt hvilke fandtes Zacharias, Haggai og Malachias. Dette Tempel stod i næsten fem hundrede Aar, da der kort før Kristi Fødsel blev en prægtig Bygning paabegyndt af den ugudelige Kejser Herodius den Store, og Titelen af Herodes' Tempel tog nu sin Begyndelse i Historien. Forhænget i dette Tempel splittedes i to fra øverst til nederst ved Kristi Korsfæstelse, og i Aaret 70 blev det fuldstændigt ødelagt af Titus.

Siden den Tid er der ingen Templer bleven opført paa det østlige Kontinent. Sandt nok ere mange store og prægtige Bygninger blevne byggede til offentlig Gudsdyrkelse, men ikke enhver kolossal Bygning er et Tempel. Et Tempel er mere end en Kirke, et Forsamlingshus, Taber-

nakkel eller Synagog. Det er et Hus, særdeles beredet ved Indvielse til Herren og anerkendt af ham til Udførelsen af hellige Ordinanser tilhørende Præstedømmet. De Sidste-Dages Helliges Templer vil omhandles i et andet Nummer af „Stjernen".

Den 15de August 1899.

Lader eder ikke forblinde!

Naar de Sidste-Dages Helliges Lære undersøges og den viser sig at passe saa nøjagtig til Frelserens og Apostlenes Lære, saaledes som vi finde den nedskreven i den hellige Skrift, ledes den sandhedssøgende gerne tilbage gennem Kirkens Historie til Profeten Joseph Smith og de mærkværdige Syner han havde i sine Ynglingsaar. Man finder ham som en fattig Dreng af ringe og uanselig Herkomst, selv i Færd med at undersøge de af Verdens Vise opfattede Ideer om Gud og hans Hensigt med Menneskets Skabelse og Væren her paa Jorden. Man ser at han ingen Tilfredsstillelse kunde finde i de forskellige Troslærdomme, der den Gang ligesom nu udbasunedes for at drage Folk til dette eller hint Samfund. Medens han ligesom alle de andre vare i Mørke og Uvished, bryder pludselig et Lys frem i hans Sind, idet han læser i Jakobs Brev, at Gud gerne giver dem Visdom, som bede ham derom. Han sætter straks Guds Løfte paa Prøve, finder Ordet sandt, Herren rede til at holde sit Løfte, og faar Trøst og Opmuntring, samt den lovede Visdom, der skulde lede ham paa den rette Vej. Herren fandt Behag i hans barnlige Fortrolighed og benaadede ham med sin Aabenbarelse; Joseph fik sin Bøn besvaret, og Ro i Hjertet. I den Mening, at hvad der glædede ham og gav ham Trøst og Ro, vilde glæde og trøste andre, som ligeledes søgte Lys og Kundskab, forkyndte Joseph dem, hvad han havde set og hørt. Medens Gud jo beredte og blødgjorte hans Forældres og Søskendes Hjerter paa at modtage ham og hans Budskab med Venlighed og Tiltro, fik han dog, da Rygtet om denne mærkværdige Begivenhed spredte sig, mange heftige Modstandere, i Særdeleshed blandt de kristne Lærere. Mænd af Videnskab og Kløgt, Rang og Ære satte sig imod ham, og forsøgte saa vel ved Trusler som ved Overtalelse at faa ham til at tro, at han var bedragen, eller til at tilstaa, at han søgte at bedrage andre. Han var trods sine Modstanderes Haan og Spot dog urokkelig i sin Paastand om, hvad han havde annammet af Gud.

Er der nu Mulighed for, at et Barn paa 14 Aar og af saa uanselig Herkomst skulde allerede i den Alder kunne have opfattet et Bedrageri

saa storartet og af en saadan Betydenhed, at det kunde opægge Mænd af Stand og Anseelse til at modsætte sig og forbittres paa ham i den Grad, at de endog satte hans Liv i Fare? Nej, Historien giver os intet saadant Tilfælde. Han var urokkelig og gik aldrig fra sin Erklæring, at han havde set Herren og hørt hans Røst. At tænke sig at Joseph, ulærd som han var, kunde i den Alder lægge en Plan til, og alene paabegynde et saa storartet Værk som det, hvori vi nu ere meddelagtige — et Værk som trods al Verdens Modstand skulde gradvis og stadig vokse og skride fremad og vinde Hundredtusinder af Tilhængere saa vel blandt kyndige som blandt mindre lærde i alle Lande; i Særdeleshed blandt Folk, som søge efter guddommelige Sandheder, og som ere beredvillige til at følge Frelseren baade i Liv og i Død, og at dette altsammen kunde være et Bedrageri — er ganske imod sund Fornuft og finder ingensteds sit Sidestykke i hele Verdens Historie.

At et Bedrageri skulde kunne udholde og overleve den Religionsforfølgelse og alle de Møjsommeligheder, de Hellige have gennemgaaet; at et Bedrageri kunde lede et Folk langt bort fra Civilisationens Lande og bosætte dem i en øde og ufrugtbar Ørken med Løfte om, at Gud vilde gøre Landet frugtbart; at dets Tilhængere under disse Omstændigheder kunde føle sig tilfredse og lykkelige og stole paa Gud for deres Hjælp og Trøst i Nødens og Trængslens Stund; at de gennem en hel Levetid, fra Ungdommens Aar til Oldingsdagene kunde holde sig urokkelige i Troen paa et Blændværk, medens hele Verden gjorde Opraab og Modstand, er der ikke den mindste Grad af Sandsynlighed for.

At et helt Folk vilde ofre alt, endog Livet for dets Sag; at de for at fremme et Bedrageri vilde bruge af deres ved egen Flid erhvervede Midler til at bygge prægtige Templer, Haller, Kirker og Skoler, ihvad disse end monne koste at opføre, er unaturligt; at Hustruer og Mødre vilde tilskynde deres Mænd og Sønner til Villighed til at forlade alt, som er dem kært i Hjemmet, for at gaa ud i en kold og uimodtagelig Verden og sprede et Bedrageri, og saaledes indvikle andre Tusinder deri, medens de selv maatte mest sætte deres Lid til Gud for Børnenes og og eget Livsophold, er mere end man tør tilskrive det kvindelige Køn. At Mænd vilde forlade deres behagelige Hjem, deres kære Hustruer og Børn, samt alt hvad der gør Hjemmet behageligt, alene for at sprede et Bedrageri og uden Løfte om Belønning af nogen verdslig Slags, kun stolende paa Gud for sin Families og egen Omsorg og Løn, er ganske utroligt og uhørt.

At et Bedrageri skulde paatage sig det Hverv, at lære alle Folk at være ærlige, oprigtige, sandfærdige, kyske, maadeholdne, flittige, sparsommelige, gudhengivne, rene af Hjerte, og at søge efter alt Lys og Sandhed er sig selv aldeles modsigende. At tænke sig, at Gud vilde vælge og bruge en Bedrager som Profet, til hvem han vilde aabenbare

sig og kundgøre sin Villie, vilde være at fornægte hans Visdom og Forstand, samt alle hans høje og hellige Dyder, og stille ham som Ophav til, og Deltager i, Bedrageriet.

At et Bedrageri kunde fremstille en Lære, der nøjagtig stemmer overens med Frelserens og tillige opklarer mange af Skriftens skjulte Hemmeligheder paa en tydelig Maade endog for de ukyndige, vil tilstaas at være umuligt. At bedrageriske Profeter skulde kunne forkynde mange af Fremtidens vigtige Tildragelser, og at disse Forudsigelser skulde bogstaveligt gaa i Opfyldelse, er heller ikke let at tro, thi Opfyldelsen er det kraftigste Bevis paa Profetiens Sandfærdighed. Om nogen derfor trods alle disse paaviste Urimeligheder vil paastaa, at de Sidste-Dages Helliges Lære, bedre kendt som „Mormonismen" er et Bedrageri, maa han være i en meget beklagelig Tilstand, enten af Mangel paa sund Fornuft, eller paa Grund af et formørket eller uærligt Sindelag. Vist og sandt er det, at hele Verdens Modstand og Modsigelse kan aldrig omstøde en eneste af Guds evige Sandheder. Joseph Smith havde sit Syn, var en sand Guds Profet, og et Redskab i Guds Haand til at genoprette hans Rige og Kirke paa Jorden i de sidste Dage, og ve den, som med Forsæt og imod bedre Vidende modsætter sig Herrens Værk! F. C.

Kyskhed, Barmhjertighed, Sandfærdighed, Redelighed og Bestemthed ere iblandt Menneskets ypperligste Egenskaber. A. P.

Smiger er ofte en udartet Høflighed; Grunden til Hykleri maa søges i en fordærvet Tænkemaade. Sporon.

I Selskab sæt en Vagt over din Tunge, men i Løndom over dit Hjerte; thi Daaren har Kundskab nok til at opdage andres Fejl, medens den vise næppe har nok til at se sine egne. * *

Hold fast ved Sandheden; thi omendskøndt den ofte maa bøje sit Hoved for Falskhed og Hykleri skal den dog en Gang opstaa i sin Magt og Vælde og triumfere over sine Modstandere. * *

Forstandig Mands Ros er sund og sød som Biens Honning; men Smigrerens sledske Ord ere som Bremsens Braad bag hvilken er skjult en fordærvende Forgift. * *

Blandt Stub og Stene paa vor Vej,
Vi alle gaa i Blinde;
Da vogt Dig Ven, og døm saa ej,
Hvad Næsten har i Sinde!

Det eneste sande Evangelium
eller
De første Kristnes Tro.

Af William Budge.

En Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." (Matt. 24, 14.)

Eftersom vi leve i en Tidsalder, da der i hele Samfundet næres en vis Forudfølelse om, at en nær Fremtid vil bringe store Forandringer i den menneskelige Samfundstilstand, kunne vi med Føje drage saadannes Opmærksomhed hen til ovenstaaende Tekst, som holde sig til den hellige Skrift for deres Vejledning til Frelse og Salighed. Frelseren gav dette som en Advarsel, og dets Opfyldelse skulde være et Tegn paa Verdens Ende, saa vidt som den staar under Menneskers Herredømme, og tillige paa Kristi Komme, som af Guds Profeter er bleven forud forkyndt. Ligesom alle andre af Guds Aabenbarelser er den ligefrem og letfattelig, og vil visseligen blive opfyldt.

Hvad skal der forstaas ved „dette Riges Evangelium?" Er der Mulighed for, at et andet Evangelium kunde være bleven fejltagen for det, som Jesus talede om? Paulus (i Gal. 1, 8. 9.) forbyder alle og hver at prædike noget andet Evangelium, end det, som han havde prædiket, og det var uden Tvivl Faren for, at et forvendt Evangelium skulde tages for det eneste sande, der bevægede Frelseren til at udtale sig, som han gjorde, idet han sagde dette Riges Evangelium. Visseligen mente han det samme Evangelium, som han selv lærte, og som han udsendte sine Apostle for at forkynde. Lader os nu forsøge at finde det. Intet andet Religionssystem er lig dette, og medmindre vi nøjagtigt følge den hellige Skrifts Vejledning, kunne vi ikke finde det.

Det er højst nødvendigt, at vi forstaa dette, saa at, naar det bliver forkyndt som et Tegn paa, at Guds Straffedomme og Verdens Ende stunder til, vi da maatte være i Stand til at kende det. Nogle ville sige, at vi have haft Evangeliet prædiket i mange Aarhundreder. Nej, ikke det, som Jesus omtaler, thi dets Gengivelse skulde ske i de sidste Dage og være et Tegn paa Kristi Komme — noget ualmindeligt og forunderligt. Ved Undersøgelse af Guds Ord vil dog enhver, som søger efter Sandheden, kunne kende det, og hvis vi ikke lære det i Følge den hellige Skrift, da er Kristi Lys ikke i os. Desuden repræsenteres den saakaldte Kristendom af mange forskellige Trosbekendelser og Skikke, og uden Sammenligning med Bibelen vilde det være saare vanskeligt at se Forskellen mellem det sande og forvendte Evangelium. Vi kunde ikke anerkende alle de forskellige Systemer for at være Kristi Evangelium, thi Apostlen Paulus siger, at der kun

er een Tro (Eph. 4, 5.), og at annamme een Troslære blot fordi dens Lærer rekommanderer den, og forkaste alle de andre uden god Grund af Bibelen, vilde være ufornuftigt, og vi vilde vedblive i Tvivl. Det sande Evangelium er eet System — ikke mange. Følgelig ere alle uden eet kun Afvigelser eller forvendte Evangelier, lige saa vel nu som forhen. Jeg tror, at den sikreste Maade at finde Evangeliet paa er at søge i Guds Aabenbarelser, som Jesus og Apostlene forkyndte, og at antage deres Lære, om vi endog derved maatte forkaste vore Fædres Tro; thi det er Guds Veje og ikke Menneskenes, vi skulde søge og vandre paa, om vi ønske at opnaa evigt Liv. Jesus sagde til sine Apostle (Markus 16, 15.): „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen," og vi tro, at de gjorde dette, og ville nu forsøge at finde, hvad deres Lærdom var. Hvad ventede Jesus, at Forkyndelsen skulde have til Følge? Det var Tro; thi han siger endvidere (16de Vers): „Hvo, som tror, skal blive salig." Da Paulus blev adspurgt af Stokmesteren, hvad han skulde gøre for at blive frelst, svarede han: „Tro paa den Herre Jesus Kristus." Begge disse Skriftsteder gør det tydeligt, at Tro er det første Princip eller den første Betingelse, hvorpaa Frelse er lovet; med andre Ord, det er Kristi Evangeliums første Princip, Begyndelsen til sand kristelig Gudsdyrkelse. Tro maa absolut være det første Princip af aabenbaret Religion, eftersom den er en Følge af Ordets Forkyndelse. Vi høre Ordet prædiket, og Tro er den første direkte Følge, det første naturlige Resultat deraf. Vi læse i Skriften: „Tro kommer ved at høre," og vor Erfaring stadfæster dette. Evangeliets Principper ere altid de samme, have det samme til Hensigt, og læres i samme uforanderlige Orden.

Omvendelse fra al Synd er det andet Princip af den evige og uforanderlige Plan, ved hvilken Frelse er lovet. Apostlen Petrus siger til den forsamlede Hob paa Pinsefestens Dag — hvilke allerede troede, at Jesus var den opstandne Kristus, og som da spurgte om, hvad de skulde gøre — at de skulde omvende sig, og hver af dem lade sig døbe. (Ap. G. 2, 38.) Altsaa se vi af den hellige Skrift, at Omvendelse følger efter Troen; men er dette absolut nødvendigt? Ja, det er; thi vi kunde ikke omvende os førend vi tro. Vi kunne ikke vende os fra Synd imod Gud. Vi kunne ikke omvende os fra at gøre vor Næste Uret, førend vi tro, at vi have gjort ham Uret. Det er let at se Rigtigheden af Apostlens Raad til dem. Hans Tilhørere, under Indflydelsen af den Kraft, der hvilede over Apostlene, troede, at den, de havde korsfæstet, var Kristus. Omvendelse fra deres Deltagelse i denne grumme Ugudelighed maatte nu følge. Eftersom Daaben var en anden Betingelse, der fulgte efter Omvendelse (og vi læse, at mange lode sig døbe), maa vi slutte, at Omvendelsen var en Følge af Troen paa Apostlenes Ord, og dette stemmer overens med vor Natur.

Daab er det tredie Princip af Kristi Evangelium. Petrus giver det den Plads, idet han siger, „omvender eder, og hver af eder lade sig døbe;" og Johannes prædikede ligeledes Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. Ved Eftertænkning vil det ses, hvor passende disse bibelske Optegnelser ere. Daaben er en af Evangeliets Ordinanser, der — skøndt den ogsaa er en bestemt Befaling — bliver udført i et vist Øjemed, nemlig „til Syndernes Forladelse." Det er ikke fornuftigt at antage, at nogen kunde erholde Forladelse eller Tilgivelse for sine Synder uden Omvendelse, eller at nogen skulde ønske Daab for sine Synders Aftoelse uden først at have omvendt sig fra dem. Daaben maa nødvendigvis følge Omvendelse,

efterdi Synderne, som man har omvendt sig fra, blive forladne i Daaben, og saaledes stemmer Nødvendigheden for denne Orden overens med Skriftens Bydende.

Vi ville nu følge Frelsens Plan lidt længere. Den er en foreskreven guddommelig Lov, skikket til at forbedre Menneskeslægten. Den er fuldkommen, da ethvert af dens Principper er aabenbaret i sin naturlige Orden og i sit eget Øjemed. Tro, Omvendelse og Daab, saaledes som de her ere blevne forklarede — og naar Daaben er udført af en Mand, som besidder Myndighed af Gud — berede en Discipel paa Annammelsen af den Helligaands Gave, som blev lovet af Petrus paa Pinsefestens Dag, og hvilken er Trøsteren, som Frelseren lovede, hvilken skulde lede de Hellige i al Sandhed. Hvor haandgribelige disse Kristi Lærdomme ere, som findes i den hellige Skrift! Troen frembringes i Sindet ved at prædike Ordet, og Omvendelsen er en naturlig Følge, og paa det at Synderne maa blive aftoede og tilgivne, bliver Daabens hellige Handling udført, hvorved Mennesket beredes paa at modtage en af de største Gaver, Gud kan meddele ham, nemlig den Helligaand, som er Seglet paa Indlemmelse i Guds Rige; thi „uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.)

Den Helligaand, Trøsteren, meddeles enhver, som opfylder de ovenanførte Betingelser, ved Haandspaalæggelse af Ældsterne af Jesu Kristi Kirke i Følge den gamle Skik, hvorom vi anføre følgende (Kor. 12, 4.—12.): „Der er vel Forskel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; og der er Forskel paa Tjenester, men Herren er den samme; og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men Gud er den samme, som kraftigen virker alt i alle; men Aandens Aabenbarelse gives enhver til det, som er nyttigt; thi een gives Visdoms Tale formedelst Aanden, men en anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; men en anden Tro ved den samme Aand; men en anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Aand; men en anden Kraft til Undergerninger; men en anden Profeti; men en anden at bedømme Aander; men en anden adskillige Tungemaal, men en anden at udlægge Tungemaal; men alt dette virker kraftigen den ene og samme Aand, som uddeler til enhver i Besynderlighed, eftersom han vil. Thi ligesom Legemet er eet, og haver mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, endog de mange ere eet Legeme; saaledes er og Kristus."

At disse Mirakler ikke findes i de mange af vor Tids kristne Kirker, er ingen Grund, hvorfor vi skulde nægte, at de ere nødvendige. Hvis de vare nyttige for de Hellige i forrige Tider, hvorfor skulde da ikke de Hellige i vor Tid have dem iblandt sig? Dersom Gud lovede disse Gaver til alle dem, som holdt hans Bud i forrige Dage, og til deres Børn og alle dem, som vare langt borte, saa mange som Herren vilde kalde dertil, hvorfor skulde da ikke de Troende nyde dem nu? Hvis de vare nødvendige til Trøst, Opmuntring og Opbyggelse i den oprindelige Kirke, hvorfor skulde da ikke de, som følge i Kristi Fodspor, drage Nytte af dem nu? Til disse Spørgsmaal kunne vi blot svare, der er ingen Grund til, at de skulde afskaffes. Guds Ord leder os til at tragte efter og dyrke dem. Derfor skulde vi være rede til at forkaste enhver Lærdom om, at vor himmelske Fader ikke havde til Hensigt, at de skulde vedblive iblandt hans Folk, thi hans Løfter ere paalidelige, og ikke et eneste Ord vil forfejle sin Opfyldelse.

Det næste Spørgsmaal af Vigtighed i Forbindelse med dette Emne er angaaende Autoritet — den Myndighed en Mand maa besidde, for at hans Tjeneste

kan blive anerkendt af Gud. Vi skulde ikke anerkende nogens Tjeneste, som af sig selv paatog sig at handle i vore Anliggender, men vi skulde være rede til at anerkende hans Handlinger, hvem vi udsende eller beskikke til at repræsentere os. Dette kende vi alle, og forstaa, at vi ikke kunne holde en Forretningsmand ansvarlig for noget, som en forstilt Agent havde lovet os. Dette vilde være urimeligt at tænke os. Hvor meget mindre kunne vi ikke vente, at vor himmelske Fader vilde anerkende saadanne, som befatte sig med at handle i hans hellige Anliggender uden hans Tilladelse! Hvor ufornuftigt det vilde være for os at forvente, at Guds største Velsignelser vilde følge et Bedrageris forstilte Tjeneste!

Vi lære af Jesu Ord: „Ligesom Faderen har udsendt mig, saa udsender jeg ogsaa eder." Paulus advarer os ligeledes i følgende Ord: „Ingen tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." (Heb. 5, 4.) Æren, som her hentydes til, er „Præstedømmet", eller Kaldelsen til at forvalte i Guds Anliggender, hvilket tydeligt vil kunne ses af de forudgaaende Vers. Hvorledes blev Aaron kaldet? Vi svare: Ved direkte Aabenbaring fra Gud. (2. Moseb. 14, 16.) Vor Tids Præster beskikkes af Mennesker, som aldeles fornægte Nødvendigheden for Aabenbaring, eller paatage sig selv den Myndighed hvormed de handle, sigende at de føle sig kaldede til at prædike og forvalte i Ordinanserne, som tilhøre Guds Hus. De ere ikke mere kaldet af Gud end Hindupræsterne, og Guds Vrede er optændt imod saadanne, som i al Besindighed ville indtage Stillinger og Privilegier, der tilhøre Guds hellige Præstedømme, og han vil nedbryde deres Indflydelse hos Folket.

Elskede Venner, lader eder ikke bedrage af dem, som saaledes selv tage sig det hellige Præstedømmes Ære, og som prædike for Belønning og lære for Penge, thi de ere ikke sendte af Gud, og prædike ikke i Følge Loven og Vidnesbyrdet; og Paulus siger, at „om vi eller en Engel fra Himmelen prædike et andet Evangelium for eder, end det, vi prædikede eder, han være en Forbandelse." (Gal. 1, 8.)

De Principper vi heri have omhandlet ere sande og uomstødelige, og stadfæstede i den hellige Skrift. Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som forkynde dem, have ikke opdaget dem ved deres egen Visdom, thi de ere blevne aabenbarede fra Himlen formedelst Guds Kraft ved hans Profet, Joseph Smith, og de forkyndes nu til Vidnesbyrd om, at Kristi Komme er forhaanden. Dette Evangelium forkyndes som forhen uden Penge eller Belønning ved Mænd, som Gud har udsendt, som have mødt Modstand paa alle Maader, og mange have endog maattet ofre deres Liv. Dog skrider Værket fremad, Riget er blevet oprettet og vil tiltage og spredes, indtil det indtager hele Jorden. Vi vidne om dets Guddommelighed, og at det bliver prædiket i Opfyldelse af Kristi Profeti som et Vidne for alle Folk om, at han kommer snart. Men som det var i Noe Dage, saaledes vil det være paa Menneskens Søns Tilkommelses Dag; mange ville forkaste Budskabet og forsmægte.

Herren skal være den ringe en Ophøjelse, ja, en Ophøjelse i Nødens Tider; og de skulle forlade sig paa dig, de, som kende dit Navn; thi du haver ikke forladt dem, som søge dig, Herre!

Lovsynger Herren, som bor i Zion! kundgører blandt Folkene hans Gerning!

David.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 223.)

Følgende Bemærkninger at John Wesley giver os en Jde om den frygtelige Tilstand, hvori de kristne Kirker er hensunkne. Han siger, at Aarsagen, hvorfor den Helligaands kraftige Naadegaver ikke længer fandtes, var, fordi Kærligheden var bleven kold i mange, og Kristne vare blevne til Hedninge igen, og havde kun en død Form tilbage.[1]) Læs ligeledes hvad selve Statskirken indrømmer i sin "Homili" mod Afguderiets Fader: „Verdsligheden og Gejstligheden, Lærde og Ulærde, Unge og Gamle, alle Sekter, af hvilke som helst Benævnelser, have for mer end otte hundrede Aar tumlet sig i det vederstyggeligste Afguderi, hvorpaa Gud skuer i sin Vrede, og som fordærver Menneskene."[2])

Hvis dette er Tilfældet, hvorledes kan da nogen tænke sig, at guddommelig Myndighed kunde paa nogen Maade være bleven meddelt Præstedømmet ved Haandspaalæggelse af Mænd, som i denne Homili indbefattes blandt Afgudsdyrkerne? Nej, tværtimod vilde det være mere sandsynligt, at denne Kirkens faldne Tilstand vilde have tillukket Himlen for al direkte Samkvem med Folk paa Jorden; og dette synes at være sket, thi for Aarhundreder tilbage have Profetier ophørt. Gud kaldte ikke længere Mænd med sin egen Røst, saaledes som han kaldte Moses, Samuel og Paulus. Engle have ophørt med at bringe himmelske Budskab til Menneskene, og Mirakler og Tegn tilkendegaves ikke længere formedelst Guds Kraft som i gamle Dage. Og hvor er Følgerne? Efter min Anskuelse ere de disse, at af Mangel paa Aabenbarelsens og Profetiens Aand — hvilken alene kan tilkendegive Guds Villie til hans Kirke og forudsige med Bestemthed tilkommende Begivenheder, hvorved Kirken vilde advares mod truende Farer og „ledes ind i al Sandhed" — have Kristenhedens Præster maattet tage Tilflugt til deres egen Klogskab for at lære Menneskene Gudsfrygt formedelst Menneskebud, hvorved Esaias' Profeti opfyldes med Hensyn til de sidste Dage: „Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskes Bud, som de have lært."[3]) Sandsynligt er det paa Grund af Menneskebud, at der er saa mange forskellige Lærdomme forkyndt, og eksisterer saa megen Tvivl og Uvished, samt Enighed, Tvistighed og Kiv i de kristne Samfund i Stedet for Enighed, Kærlighed, Barmhjertighed, Fred og Medlidenhed. Tillige er Statskirken i en Tilstand af indbyrdes Uenighed, og har fordelt sig i flere Partier, der alle ere mere eller mindre af forskellige Anskuelser, og fremstille Læresætninger, som de andre aldeles ikke vedkende som rette; nogle lære Nødvendigheden for Skrifte-

[1]) Wesleys Work vol. 7. [2]) Church of England Homily. [3]) Esaias 29, 13.

maal og Bønner for de døde, medens andre holde saadant for at være pavelige Bud, og noget som stammer fra den Onde. Nogle tro paa Læren om Transsubstantiation, medens andre aldeles forkaste den. Og medens nogle anse det som nødvendigt at iføre deres Gudstjeneste stor Pragt og omstændige Ceremonier med Knælen og Røgelse, saa tillade andre kun, at den udføres paa den simpleste Maade, og se med Foragt paa de kostelige Kapper og anden Stads, der bruges af Kirkens Gejstlighed.

Midt i al denne Uorden kan man blot spørge: hvilken er rigtig og hvilken er forkert, eller ere de alle vildfarende? Jeg søgte efter Aandens Frugter i de forskellige Afdelinger af Kirken, men fandt Lovene brudte og Ordinanserne forvanskede, og jeg saa kun Tvedragt i Stedet for Enighed, og Strid i Stedet for Fred. Det blev mig saaledes umuligt at vedblive at holde mig til og understøtte nogen Afdeling af den Kirke, hvortil jeg var bleven viet i min Barndom. Det var mig haardt, at løsrive mig fra alle tidligere Vennekredse og fra den Kirke, til hvilken jeg saa længe havde haft Tro og Tillid, men det var mig umuligt længere at staa som et af dens Medlemmer, da jeg kom til at se, at den forsvarede og lærte et forvendt Evangelium, og da jeg tillige tydeligt saa, at den var afvegen, idet den nægtede Nødvendigheden for Apostle og Profeter og den Helligaands kraftige Naadegaver som vigtige og nyttige for Kristi Kirke i vore Dage.

Medens jeg saaledes betragtede disse Genstande, blev Betydningen af Jeremias Profeti opklaret for mig, nemlig de Ord, som Hedningerne i de sidste Dage skulde sige paa en Tid, da Gud skulde paabegynde sin Gerning, at samle tilsammen de adspredte Israels Stammer: „Vore Fædre ejede dog Falskhed, ja Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem.“ [1]) Denne Profeti bliver nu opfyldt, for Tusinder af troende have allerede yttret disse Ord af deres Hjerter, om ikke med deres Mund, og jeg tilligemed dem og Titusinder ville udbryde i de samme Ord før Enden kommer. I Forbindelse hermed har et andet Skriftsted kommet mig for, nemlig hvad Paulus sagde i sit Brev til Galaterne, da han advarede dem imod nogle, som havde forvendt Evangeliet endog i disse tidlige Tider: „Men dersom og vi, eller en Engel af Himmelen, prædike et andet Evangelium for eder, end det vi prædikede eder, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg og nu igen, dersom nogen prædiker et andet Evangelium for eder, end det I annammede, han være en Forbandelse!“ [2])

(Fortsættes.)

[1]) Jer. 16, 19. ([2] Gal. 1, 8. 9.

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).